

rettere end, at jaavel den historiske Udvikling som Hensynet til den paa Jorden hvilende Beskatning maa føre til, at de egentlige Uvlsbygninger, der maae betragtes som et ligefrem nødvendigt Tilbehør til Jorderne og deres Drift, bør fritages for Bygningsafgiften, der saaledes kun bør omfatte Uvlsbrugernes Boliger med hvad dertil hører, hvilket forsaavidt ogsaa er i Consequents med hvad der for Kjøbstædernes Vedkommende fastsattes ved Forordningen af 1802.

Det Grundlag, hvorpaa Bygningernes Afgiftspligt paa Landet hidtil har hvilet, nemlig Brugen af den paagældende Bygning, har, som ovenfor nævnt, gjort det umuligt at kontrollere Afgiftens ligelige og lovlige Fordeling; thi da enhver Forandring ikke blot af Gier, men ogsaa af Brugere, kunde medføre Forandring af Afgiftspligten, og der med Hensyn til enhver Afgang af Afgiften skulde indhentes særlig Ordre, er det paa den ene Side blevet en Følge heraf, at der hyppigt foregik Forandring i Brugen, hvorved Afgiftspligten ophørte, udenat Afgiften beordredes til Afgang, saa at der forekommer Exempler paa, at Afgiften i flere Aar er opkrævet af en ikke afgiftspligtig Bygning; ja endog af nedrevne eller nedbrændte Bygninger. Paa den anden Side har deels Mansfælsigheden af at bedømme, om en Persons Erhverv var af den Beskaffenhed, at det medførte Bygningens Afgiftspligt, deels den Omstændighed, at Controllen med, at alle virkelig afgiftspligtige Bygninger bleve opmaalte, saa at sige ubelukkende var overladt til Branddirecteurerne, der kun leilighedsviis og høist ufuldstændigt kunne føre denne Control, medført, at mangfoldige afgiftspligtige Bygninger ere gaaede frie for Skatten. Dette Forhold, der med Føie maatte vække Misfornøielse, og som for en stor Deel allerede vil afhjælpes ved, at Skatten kommer til at omfatte i det Væsentlige alle Bygninger, har man troet ganske at kunne undgaae deels ved at simplificere Beskatningsreglerne deels ved at gjøre hele Skattens Beregning og Opkrævning til en Communesag saaledes, at

Communen skal være Statskassen ansvarlig for Skatten, — i Lighed med hvad der skeer med Hensyn til Afgiften for Brændeviinshandel paa Landet og med hvad der var Tilfældet med Krigsskatten efter Lov af 21de Marts 1864, — og selv gennem sin Bestyrelse besørge den beregnet, opkrævet og inddrevet.

Bed, som antydet, at gaae ud fra, at der, efter den paa Næringsomraadet stedfundne Ujævning af Forfjellen mellem Kjøbstad og Land, saavel som efter den Udvikling, som Forholdene paa Landet ere undergaaede, ikke bør være nogen principiel Forfjel mellem Besatningen i Kjøbstæderne og paa Landet, og idet man derfor har troet at burde bibeholde Skatten af samme Størrelse som hidtil for Kjøbstadbygninger og for de Bygninger paa Landet, der benyttes til Fabrikbrug eller af nogen med særlig Næringsadkomst forsynet Person, har man paa den anden Side foreslaaet Skatten ansat kun til det halve Beløb for alle andre Bygninger, (dog med Undtagelse af Hyststeder) med en i Hensynet til de undtagelsesviis særdeles store, tildels fra ældre Tid hidrørende Bygninger grundet Begrænsning af det i Betragtning kommende Glædeindhold. Dette er for de til et Landbrug hørende Bygninger, der ikke som ubelukkende benyttede til Uvlsbedrift ere afgiftsfrie, begrundet i den i Forordningen af 1ste October 1802 etablerede og vistnok berettigede Forfjel mellem Gienomme, der paa en anden Maade, nemlig ved Hartkornbeskatningen, bidrage til Statsfornødenhederne, og dem, med Hensyn til hvilke dette ikke er Tilfældet. Hvad derimod de mange andre Bygninger angaaer, som efter Udskatet ville komme i den lavest beskattede Klasse, er dette for en stor Deel begrundet i Hensynet til at tilveiebringe en nogenlunde fast Norm for Grænsen mellem Skatteklasserne; thi vil man først gaae videre og under 1ste Classes Bygninger inddrage andre end dem, hvis Indretning uomtvistelig betegner dem som indrettede til Fabrikdrift eller